

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania K.K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu
o ustalenie ustawodawstwa,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 15 stycznia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Poznaniu z dnia 12 lutego 2024 r., sygn. akt III AUa 929/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami
z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

(J.C.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 12 lutego 2024 r. oddalił apelację odwołującego się K. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 lipca 2020 r., którym oddalono jego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Poznaniu z dnia 15 listopada 2019 r. oraz od zmieniającej ją decyzji z dnia 17 lutego 2020 r., którą stwierdzono, że odwołujący się jako osoba prowadząca działalność gospodarczą na własny rachunek, podlega

ustawodawstwu polskiemu w okresie od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 15 listopada 2019 r. oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sądy obu instancji przyjęły, że skoro wobec odwołującego się, prowadzącego w Polsce działalność gospodarczą, słowacka instytucja ubezpieczeniowa decyzją z dnia 26 września 2013 r. orzekła, że zgodnie z ustawodawstwem słowackim nie powstał obowiązek zgłoszenia go do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od dnia 1 kwietnia 2012 r. z tytułu umowy pracę zawartej ze słowackim pracodawcą U. s.r.o. z siedzibą w Ć. na Słowacji, następnie utrzymaną w mocy decyzją tej instytucji z dnia 13 czerwca 2019 r., to prawidłowa jest decyzja organu rentowego z dnia 15 listopada 2019 r. stwierdzająca, że odwołujący się podlega polskim ubezpieczeniom społecznym w okresie od dnia 1 kwietnia 2012 r. do nadal na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 350 ze zm., dalej jako ustawa systemowa), podobnie jak decyzja organu rentowego z dnia 17 lutego 2020 r., którą zmieniono decyzję z dnia 15 listopada 2019 r. jedynie co do okresu podlegania odwołującego się ustawodawstwu polskiemu - „od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 15 listopada 2019 r.” Sąd Apelacyjny uznał, że anulowanie decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 13 czerwca 2019 r. wyrokiem Sądu Najwyższego Republiki Słowackiej, który na skutek skargi odwołującego się przekazał sprawę do dalszego postępowania, pozostaje bez wpływu na zasadność zaskarżonych decyzji organu rentowego ani nie uzasadnia uchylecia wyroku Sądu Okręgowego. Sam wyrok sądu słowackiego uchylający decyzję słowackiej instytucji ubezpieczeniowej nie upoważnia bowiem do przyjęcia, że odwołujący się podlegał w spornym okresie ubezpieczeniu społecznemu na Słowacji z tytułu wykonywania tam pracy najemnej. Oddalając odwołania od zaskarżonych decyzji organu rentowego Sąd Okręgowy rozstrzygnął zatem o istocie sprawy (art. 386 § 4 w związku z art. 477^{14a} k.p.c.).

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną w całości, wnosząc o uchylenie wyroków obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania wraz

z odpowiednimi wytycznymi a nadto o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., ponieważ zarzucono naruszenie: 1) art. 83 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 68 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy systemowej, przez uznanie, że odwołujący się podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w Polsce w spornym okresie, 2) art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r. nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE L 2004/166/1, dalej jako rozporządzenie podstawowe) w związku z art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz.UE.L. 284 z dnia 30 października 2009 r., dalej jako rozporządzenie wykonawcze), przez uznanie, że postępowanie organu rentowego w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa słowackiego było właściwe w sytuacji, gdy w rzeczywistości wymagało zastosowania cytowanych przepisów, 3) art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, przez uznanie, iż prawidłowo przeprowadzono procedurę dialogu i koncyliacji między zainteresowanymi państwami członkowskimi w sytuacji, w której postępowanie przed słowackimi organami nie zostało prawomocnie zakończone, 4) art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 12 oraz art. 18 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. UE L 177/6 z 04.07.2008 r.), przez badanie i ocenę stosunku pracy, łączącego skarżącego z firmą słowacką w sytuacji, gdy kompetentne w tym zakresie są wyłącznie organy słowackie, i w sytuacji, gdy w umowie o pracę ze słowackim pracodawcą, wskazano jurysdykcję słowacką, jako właściwą w zakresie prawa pracy, 5) art. 8 Konstytucji RP, przez naruszenie zasady zaufania do władzy publicznej, albowiem podczas postępowania pominięto decyzję organu rentowego nr 405 z dnia 11 grudnia 2012 r., która jest prawomocna, a która uznaje za prawidłowe stanowisko skarżącego, że podlega on ubezpieczeniom społecznym na terenie Słowacji, a następnie mimo

prawomocności tej decyzji wydano decyzję odmienną, nie uchylając poprzedniej decyzji, 6) art. 244 § 1 k.p.c., przez przyjęcie, że pismo z dnia 10 lipca 2019 r., wskazujące na wydanie w dniu 13 czerwca 2019 r. decyzji przez instytucję słowacką, może stanowić podstawę do stwierdzenia, iż do skarżącego (w spornym okresie) ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych w sytuacji, gdy dokument ten nie mógł zostać uznany za dokument urzędowy, 7) art. 244 § 1 k.p.c., przez bezzasadne przyjęcie, że pismo z dnia 13 czerwca 2019 r. wydane przez instytucję słowacką może stanowić podstawę do ustalenia, że skarżący podlega ubezpieczeniom społecznym na terenie Słowacji w sytuacji, gdy decyzja z dnia 13 czerwca 2019 r. została zaskarżona, a następnie uchylona przez sąd słowacki, 8) art. 477¹¹ k.p.c., przez brak wezwania do udziału w sprawie U. s.r.o. jako zainteresowanego w sprawie, z uwagi na fakt, iż zaskarżona decyzja oraz zapadłe w sprawie orzeczenia wpływają na ten podmiot jako na pracodawcę skarżącego, 9) art. 233 k.p.c., przez brak uwzględnienia przez sądy obu instancji decyzji nr 405 z dnia 11 grudnia 2012 r., która jest prawomocna, a która uznaje za prawidłowe stanowisko skarżącego, że podlega on ubezpieczeniom społecznym na terenie Słowacji, 10) art. 233 k.p.c., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę mocy i wiarygodności materiału dowodowego, a w szczególności: a) wydanie zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy skarżący winien podlegać w spornym okresie ustawodawstwu słowackiemu, podczas gdy nie została nawiązana niezbędna współpraca z instytucją słowacką, bowiem skarżący zaskarżył decyzję wydaną przez słowacką instytucję ubezpieczeniową i sprawa jest prowadzona przed powszechnym sądem słowackim, co oznacza, że nie zapadło w sprawie żadne wiążące lub prawomocne rozstrzygnięcie, b) błędne ustalenie stanu faktycznego i przyjęcie, że dowody przedstawione przez skarżącego nie świadczą o wykonywaniu pracy niemającej charakteru marginalnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na „oczywistą zasadność skargi z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Z dotychczasowego orzecznictwa sądów powszechnych wynika, że mimo wydawałoby się jasnych norm kolizyjnych w zakresie zastosowania przepisów

dotyczących ubezpieczeń społecznych poszczególnych państw członkowskich, w dalszym ciągu nie jest stosowana przez organy ubezpieczeniowe, a następnie sądy właściwa wykładnia przepisów dotyczących trybu ustalania ustawodawstwa właściwego, w szczególności art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009”. Ponadto obowiązujące przepisy nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie jaki wpływa na rozpoznanie sprawy miało uchylenie decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej a także o zasadności skargi świadczy niewezwanie do udziału w sprawie słowackiego pracodawcy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącego na jego zwrotu rzecz kosztów postępowania kasacyjnego,

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania. Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z przesłankami rozważanymi przez Sąd Najwyższy podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej. Pozostaje to w ścisłym związku z modelem skargi kasacyjnej, w którym rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Odwwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Skarżącego obciążał zatem obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, LEX nr 950814). W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W skardze kasacyjnej nie ma uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania w powyższym rozumieniu. W jego treści skarżący powołuje wprawdzie konkretne przepisy, tj. art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009, a w dalszej części uzasadnienia wniosku „zarzuca naruszenie” art. 477¹¹ k.p.c., art. 8 Konstytucji RP oraz art. 234 k.p.c., to jednak w stosunku do żadnego z powołanych przepisów nie

przedstawia odrębnej, pogłębionej argumentacji prawnej czy szczegółowego opisu tego, na czym owe wątpliwości polegają ani orzeczeń mających dowodzić istnienia rozbieżności w orzecznictwie. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie wnoszącego skargę w prawidłowym jej redagowaniu. Skarga kasacyjna powinna bowiem być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134 czy z dnia 20 czerwca 2024 r., I CSK 1406/23, LEX nr 3735469).

W rzeczywistości w złożonym wniosku skarżący wyraża jedynie swoją opinię, że właściwa wykładnia „norm kolizyjnych w zakresie zastosowania przepisów dotyczących ubezpieczeń społecznych poszczególnych państw członkowskich”, a w szczególności art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, „w dalszym ciągu nie jest stosowana przez organy ubezpieczeniowe, a następnie sądy”. Sam skarżący przy tym zauważa jednak, że normy te „wydają się jasne”. W istocie problematyka związana z wykładnią art. 16 rozporządzenia wykonawczego regulującego procedurę ustalania właściwego ustawodawstwa była bowiem już wielokrotnie przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury i Sąd Najwyższy należycie wyjaśnił jej przebieg (por. wyroki: z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12, OSNP 2013 nr 19-20, poz. 238; z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014 nr 3, poz. 47; z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, OSNP 2016 Nr 1, poz. 13; z dnia 21 stycznia 2016 r., III UK 61/15, LEX nr 1977828).

W rozpoznawanej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń, przed wydaniem zaskarżonych decyzji organu rentowego doszło do przeprowadzenia przez instytucje ubezpieczeniowe Polski i Słowacji procedury dialogu i koncyliacji, wymaganej przez art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego. W jej toku ustalono, że pismem z dnia 10 lipca 2019 r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała organ rentowy o wydanej przez nią w dniu 13 czerwca 2019 r. decyzji utrzymującej w mocy jej wcześniejszą decyzję z dnia 26 września 2013 r. z której wynika, że skarżący nie podlega ustawodawstwu słowackiemu w związku z zatrudnieniem w słowackiej firmie U. s.r.o. Ponadto, zgodnie cytowaną przez Sąd Apelacyjny uchwałą Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 9 września

2020 r., III UZP 4/18 (LEX nr 3048733 z glosą M. Szweda, ZNSA 2018 nr 5, s. 132-144), nie można uznać, że wyrok sądu słowackiego uchylający decyzję słowackiej Socialnej Poistovny i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, bezpośrednio oddziałuje na skuteczność wcześniej wydanej decyzji polskiego organu rentowego, podjętej w wyniku uzgodnień prowadzonych w ramach tzw. „procedury współdziałania” z art. 16 rozporządzenia wykonawczego. Powtórzenie tej procedury byłoby konieczne, gdyby w wyniku uchylenia decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej zmieniłaby ona swoje stanowisko i uznała za zasadne objęcie skarżącego słowackim ubezpieczeniem społecznym, gdyż wówczas doszłoby do rozbieżności między instytucjami ubezpieczeniowymi Polski i Słowacji. Dopiero ponownie ustalona w trybie art. 16 rozporządzenia wykonawczego zmiana wcześniejszego uzgodnienia i objęcie skarżącego ubezpieczeniem słowackim umożliwiłyby organowi rentowemu zmianę stanowiska na podstawie art. 83a ustawy systemowej. Do tego momentu obowiązuje decyzja pierwotnie wydana przez organ rentowy i w razie jej zaskarżenia podlega ona ocenie przez sąd polski. Natomiast w razie zaistnienia rozbieżności stanowisk polskiej i słowackiej instytucji ubezpieczeniowej co do właściwego ustawodawstwa, zastosowanie musiałby znaleźć art. 6 rozporządzenia wykonawczego.

Brak jest także podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II

CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 49413; z dnia 20 stycznia 2016 r., II UK 292/15, LEX nr 2026233). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171), a o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860; z dnia 18 maja 2018 r., V CSK 654/17, LEX nr 2500530).

Wniesiona skarga kasacyjna, wobec braku wskazania jakiegokolwiek przepisu, którego naruszenie miałyby być oczywiste, nie spełnia wymienionych wyżej warunków. Wymogu tego nie spełnia w szczególności stwierdzenie, że o oczywistej zasadności skargi przesądza występowanie w sprawie innej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, tj. potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nadmienić także trzeba, że w sprawie o ustalenie właściwego ustawodawstwa, wynikającej z aspektu marginalnego charakteru pracy za granicą, sąd ubezpieczeń społecznych nie jest zobligowany do zawiadamiania na podstawie art. 477¹¹ § 2 k.p.c. jako zainteresowanego zagranicznego pracodawcy. Wynik toczącej się sprawy, nie dotyczy bowiem bezpośrednio jego praw i obowiązków. Zgodnie z zasadą terytorialności, w art. 477¹¹ § 2 k.p.c. chodzi o prawa i obowiązki wynikające z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych (por. art. 6 ust. 1 in *principio* ustawy systemowej), stąd nie ma on zastosowania do praw i obowiązków

wynikających z porządków prawnych innych krajów członkowskich Unii, o których rozstrzygają odpowiednie organy tych krajów według obowiązującego w nich prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2020 r., III UK 543/19, LEX nr 3080540 i powołane tam orzeczenia).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[a.ł.]